

Sygn. akt I CSK 341/22

## POSTANOWIENIE

Dnia 31 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kamil Zaradkiewicz

w sprawie z powództwa M.G.  
przeciwko I. Z.  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 31 stycznia 2022 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej powódki  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]  
z dnia 9 września 2020 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powódki M.G. na rzecz pozwanej I. Z. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z 9 września 2020 r. w sprawie z powództwa M. G. przeciwko I.Z. o zapłatę z tytułu zachowku na skutek apelacji obu stron od wyroku Sądu Okręgowego w P. z 18 lutego 2019 r. oddalił apelację. Od wyroku Sądu Apelacyjnego skargę kasacyjną wniosła Powódka, zarzucając naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 286 k.p.c. w zw. z art., 278 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 września 2004 r. w sprawie wyceny nieruchomości i sporządzania operatu

szacunkowego (tekst jednolity: Dz. U. z 2021 r., poz. 555 ze zm.) w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz w zw. z art. 382 k.p.c., art. 224 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., art. 235<sup>2</sup> § 2 k.p.c. w zw. z art. 236 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz w zw. z art. 382 k.p.c., art. 327<sup>1</sup> pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 243<sup>2</sup> k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 382 k.p.c., art. 378 § 1 k.p.c. w zw. z art. 381 k.p.c. i w zw. z art. 382 k.p.c. W ocenie Skarżącej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających uchybienia, lecz ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej, implikuje poddanie jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów, kwalifikujących ją do przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca przytoczyła przesłankę z art. 398<sup>9</sup> § 1 punkt 4 k.p.c., a więc istnienie istotnego zagadnienia prawnego, potrzebę wykładni przepisów, nieważność postępowania i oczywistą zasadność skargi.

Oparcie wniosku na przesłance oczywistej zasadności wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z: 22

stycznia 2008 r., sygn. akt I UK 218/07; 26 lutego 2008 r., sygn. akt II UK 317/07; 9 maja 2008 r., sygn. akt II PK 11/08; 21 maja 2008 r., sygn. akt I UK 11/08; 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 38/08).

Skarga kasacyjna Powódki nie spełnia tego wymagania. Skarżąca wskazała, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona wobec naruszeń przepisów prawa procesowego przez Sąd Apelacyjny w [...], jakie legły u podstaw zaskarżonego wyroku, skutkujących niezgodnym z prawem oraz poczuciem sprawiedliwości rozstrzygnięciem, które to uchybienia w niewątpliwy sposób wpłynęły na wynik przedmiotowej sprawy. Powódka wskazuje, że w toku procedowania przed Sądem Apelacyjnym bezpodstawnie oddalone zostały wnioski dowodowe powódki zgłoszone w wywiedzionej apelacji, a także nie doszło w ogóle do rozpoznania zgłoszonych przez powódkę wniosków dowodowych w piśmie procesowym. Nie można jednak żadnej spośród ujętych w art. 233 k.p.c. norm uchybić przez oddalenie wniosków dowodowych, co miałoby prowadzić do poczynienia błędnych ustaleń lub do rozstrzygnięcia z pominięciem istotnych okoliczności. Oczywiście zasadności Powódka upatruje także w dokonaniu przez Sąd drugiej instancji, w ślad za Sądem pierwszej instancji, ustaleń w sprawie wymagającej wiedzy specjalnej w oparciu o opinię Biegłej, która jest niejasna, nienależycie uzasadniona oraz nieweryfikowalna, co oznacza, że nie pozwala skontrolować zawartego w niej rozumowania co do trafności wniosków końcowych oraz przyjętej przez biegłego metodologii wyceny. Tymczasem Sąd nie jest obowiązany dopuścić dowodu z opinii kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia nie jest korzystna dla strony. Nadto Skarżąca podnosi, że Sąd w żaden sposób nie odniósł się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do wskazanych dowodów z dokumentów, które w sposób oczywisty podważały przyjętą przez biegłą metodologię wyceny nieruchomości stanowiącej przedmiot niniejszego postępowania, zarzuty kasacyjne sprowadzają się do oceny dowodów dokonanej przez Sąd Apelacyjny oraz do wskazania błędów w ustaleniach faktycznych. W rzeczywistości jest to niezadowolenie z wydanej opinii biegłego i polemika z jej twierdzeniami.

Z tych względów na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji, z uwzględnieniem wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 30 maja 2007 r. (Dz.U. Nr

106, poz. 731), o kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 398<sup>21</sup> k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 5 pkt 2 oraz § 15 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800 ze zm.).

Z uwagi na treść art. 29 § 2 i 3 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2021 r., poz. 1904) Sąd Najwyższy, nie mając kompetencji do pominięcia stosowania przepisów ustawy oraz mając na względzie niepodważalność powołania sędziego na podstawie art. 179 Konstytucji RP, odstąpił od oceny prawidłowości powołania sędziów w składzie Sądu *ad quem*, a w konsekwencji ważności postępowania czy skuteczności orzeczenia z powyższych względów, co wynika z wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 7 października 2021 r., sygn. K 3/21. Powyższe nie pozwalają bowiem na ocenę kryteriów odnoszących się do okoliczności wyboru kandydatów na stanowisko sędziowskie przez Krajową Radę Sądownictwa, a w konsekwencji kwestionowanie skuteczności powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego przez Prezydenta RP, a tym samym ubezszkolenia inwestytury, czego nie mogą w szczególności uzasadniać kryteria wskazane w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 19 listopada 2019 r. w sprawach połączonych C-585/18, C-624/18 i C-625/18, A.K. przeciwko Krajowej Radzie Sądownictwa oraz C.P., D.O. przeciwko Sądowi Najwyższemu (ECLI:EU:C:2019:982).